तत्राशु पुरुषव्याघ्रः पाण्डवेयो धनञ्जयः। मोचयिष्यति शुद्धात्मा दुःखादस्मान्न संशयः।
तस्य सर्व्वा वयं वीर श्रुत्वा वाक्यमितो गताः। तदिदं सत्यमेवाद्य मोचिताऽहं त्वयाऽनघ।
एतास्तु मम ताः सख्यस्ततोऽन्या जले श्रिताः। कुरु कर्म्म शुभं वीर एताः सर्व्वा विमोचय। ७८०
॥ वैशम्पायन उवाच॥ ततस्ताः पाण्डवश्रेष्ठः सर्व्वा एव विशाम्पते। तस्माच्छापाददीनात्मा मोचयामास वीर्य्यवान्।
उत्थाय च जलात्तस्मात्प्रतिलभ्य वपुः स्वकं। तास्तदाऽप्सरसो राजन्नदृश्यन्त यथा पुरा।
तीर्थानि शोधयित्वा तु तथाऽनुज्ञाय ताः प्रभुः। चित्राङ्गदां पुनर्द्रष्टुं मणिपूरं पुनर्ययौ।
तस्यामजनयत्पुत्त्रं राजानं बभ्रुवाहनं। तां दृष्ट्वा पाण्डवो राजन् गोकर्णमभितोऽगमत्।
इत्यादिपर्व्वण्यर्जुनवनवासपर्व्वण्यर्जुनतीर्थयात्रायां सप्तदशाधिकद्विशतोऽध्यायः॥ २१७॥
॥ वैशम्पायन उवाच॥ सोऽपरान्तेषु तीर्थानि पुण्यान्यायतनानि च। सर्व्वाण्येवानुपूर्व्येण जगामामितविक्रमः। ७८५
समुद्रे पश्चिमे यानि तीर्थान्यायतनानि च। तानि सर्व्वाणि गत्वा स प्रभासमुपजग्मिवान्।
प्रभासदेशं सम्प्राप्तं बीभत्सुमपराजितं। सुपुण्यं रमणीयञ्च शुश्राव मधुसूदनः।
ततोऽभ्यगच्छत्कौन्तेयं सखायं तत्र माधवः। ददृशाते तदाऽन्योऽन्यं प्रभासे कृष्णपाण्डवौ।
तावन्योन्यं समाश्लिष्य पृष्ट्वा च कुशलं वने। आस्तां प्रियसखायौ तौ नरनारायणावृषी।
ततोऽर्जुनं वासुदेवस्ताञ्चर्य्यां पर्य्यपृच्छत। किमर्थं पाण्डवैतानि तीर्थान्यनुचरस्युत। ७८९
ततोऽर्जुनो यथा वृत्तं सर्व्वमाख्यातवांस्तदा। श्रुत्वोवाच च वार्ष्णेय एवमेतदिति प्रभुः।
तौ विहृत्य यथा कामं प्रभासे कृष्णपाण्डवौ। महीधरं रैवतकं वासायैवाभिजग्मतुः।
पूर्व्वमेव तु कृष्णस्य वचनात्तं महीधरं। पुरुषा मण्डयाञ्चक्रुरुपजह्रुश्च भोजनं।
प्रतिगृह्यार्जुनः सर्व्वमुपभुज्य च पाण्डवः। सहैव वासुदेवेन दृष्टवान्नटनर्त्तकान्।
अभ्यनुज्ञाय तान्सर्व्वानर्च्चयित्वा च पाण्डवः। सत्कृतं शयनं दिव्यमभ्यगच्छन्महामतिः। ७८९
ततस्तत्र महाबाहुः शयानः शयने शुभे। नदीनां पल्वलानाञ्च पर्व्वतानां तथैव च। आपगानां वनानाञ्च कथयामास सात्वते।
एवं स कथयन्नेव निद्रया जनमेजय। कौन्तेयोऽपि हृतस्तस्मिन् शयने स्वर्गसन्निभे।
मधुरेणैव गीतेन वीणाशब्देन चैव ह। प्रबोध्यमानो बुबुधे स्तुतिभिर्म्मङ्गलैस्तथा।
स कृत्वाऽवश्यकार्य्याणि वार्ष्णेयेनाभिनन्दितः। रथेन काञ्चनाङ्गेन द्वारकामभिजग्मिवान्।
अलङ्कृता द्वारका तु बभूव जनमेजय। कुन्तीपुत्त्रस्य पूजार्थमपि निष्कुटकेष्वपि। ७९००
दिदृक्षन्तश्च कौन्तेयं द्वारकावासिनो जनाः। नरेन्द्रमार्ग्गमाजग्मुस्तूर्णं शतसहस्रशः।
अवलोकेषु नारीणां सहस्राणि शतानि च। भोजवृष्ण्यन्धकानाञ्च समवायो महानभूत्।
स तथासत्कृतःसर्व्वैर्भोजवृष्ण्यन्धकात्मजैः। अभिवाद्याभिवाद्यांश्च सर्व्वैश्च प्रतिनन्दितः।
कुमारैः सर्व्वशो वीरः सत्कारेणाभिचोदितः। समानवयसः सर्व्वानाश्लिष्य स पुनः पुनः।
कृष्णस्य भवने रम्ये रत्नभोज्यसमावृते। उवास सह कृष्णेन बहुलास्तत्र शर्व्वरीः। ७९०५
इत्यादिपर्व्वण्यर्जुनवनवासपर्व्वण्यर्ज्जुनद्वारकागमनेऽष्टादशाधिकद्विशतोऽध्यायः॥ समाप्तञ्चार्ज्जुनवनवासपर्व्व॥२१८॥